

A algú li pot semblar estrany que, a l'era de la TDT, a l'era d'Internet, a l'era de la connexió per USB o WiFi, a l'era de l'allau de blocs personals i de xarxes digitals convertits en canals d'informació d'indrets, persones i afeccions insòlites, reneixi una revista en paper i ho faci en un territori ni gran ni petit com és el de Duesaigües.

Fa una mica més de trenta anys, el 1978, un grup jove va impulsar la primera època de la revista de Duesaigües. Ara que me n'han fet memòria, diria que la iniciativa va ser molt ben acollida. Fins i tot, crec, va generar alguna polèmica, tan pròpia de la paraula escrita, que sempre és bona si es ventila amb el diàleg. Però el projecte es va esllanguir lentament i va morir per causes naturals.

Ara, un altre grup, encapçalat per Fany Alberich i Jordi Bravo, es disposa a posar en marxa el que serà la segona època d'aquell primer intent. Els temps han canviat. El projecte és arriscat i temerari. Però segurament que el risc valdrà la pena.

Parlo des del desconeixement del que serà la revista i de tot el que exposa en les planes que ja teniu a les mans. Volgudament he preferit no veure-les abans perquè no em condicionessin l'escrit que amablement m'han demanat, mig presentació i mig benvinguda.

Encara en blanc, doncs, desitjaria tot això: una llarga existència; un compromís d'honestedat dels col·laboradors i les seves opinions; una obertura sense cap discriminació; un pou de pluralitat; una font de contrast que planti cara a les dificultats globals a les quals la gent del segle XXI —i la de Duesaigües no n'és una excepció— s'enfronta; i que la revista sigui una passarel·la entre la generació que la impulsa i la més jove que l'empeny darrere.

Queda encara la resposta a l'estranyesa inicial: ¿Per què una revista local quan tenim multitud de canals d'informació al nostre abast? Precisament per aquesta allau que ens ofega es torna a fer imprescindible la reflexió a peu pla, a tocar de la pell i l'os dels protagonistes, a recer del marge de pedra seca que ens aguanta.

Si la nova revista fomenta que Duesaigües deixi de ser només el mirador eòlic d'un televisiu Collet dels Feixos sorgit del no-res i aconseguix que territori i gent passin a ser un punt de guaita des de l'arrel mirant al món, tot això que haurem guanyat.

Editorial: Duesaigües La Revista / Setembre 2009

Andreu Sotorra és escriptor i periodista